

Szomorújelentés

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy

Pattantyús-Ábrahám Miklós

villamosmérnök, a Magyar Állami Eötvös Lóránd Geofizikai
Intézet nyugalmazott munkatársa
2016. november 28-án, életének 68. életévében örökre elaludt.
Végso útjára kísérjük 2017. január 9-én 10 órakor
a Farkasréti Temetőben.

Engesztelő szentmise: 2017. január 9-én 12 órakor a Felső-
Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébániatemplomban
(Budapest XII., Apor Vilmos tér 9.)

A Magyar Földtani és Geofizikai Intézet saját halottjának tekinti!

Gyászolják: Felesége Mária, lánya Boglárka és családja, fia Kristóf és családja,
testvérei és családjaik, valamint mindenki, aki ismerte és szerette.

*Mi vagyok én, ha e planéta
csak egy bevérzett margaréta!
Így is ember, se bölcs, se büszke,
égi, földi virágzás tükre.*

(Nagy László)

Fájdalommal tudatjuk, hogy

Dr. Tarján Tamás Arakhel

2017. szeptember 25-én, életének 69. évében elhunyt.
Búcsúztatása 2017. október 24-én 13 órakor lesz a Gödöllői Városi Temetőben.

Gyászolják: testvére, fia, rokonai, barátai, tanítványai, ismerősei.
Halottunkért engesztelő szentmisét mutatunk be 2017. október 25-én
a Piarista Kápolnában (Budapest, V. Piarista köz)

Emléküket kegyelettel megőrizzük!

Búcsú Tarján Tamástól

Tarján Tamás, kedves kollégánk és barátunk 2017. szeptember 24-én, vasárnap éjjel 68 éves korában elhunyt. Ezt a mondatot, amikor leíródik, még nem kíséri, még nem kísérheti búcsú. El kell telnie valamennyi időnek, hogy múlt időben, befejezettséggel gondoljunk rá, ha

erre egyáltalán képesek leszünk. „A búcsút”, írja *Tandori Dezső*, Tamás kedvenc költője, „még mi nem ismerjük, legalább is a hosszútávút”.

Tarján Tamás 24 évesen kezdett tanítani a Modern Magyar Irodalomtörténeti Tanszéken és halálig a Tanszék oktatója

maradt. Az irodalmat és a színházat életanyagként szenvedélyesen szerette. Ez a szenvedély sugárzott belőle minden pillanatban, amikor a katedrán állt, vagy a szemináriumi teremben a hallgatókkal beszélgetett. Emellett kollégái között is kiemelkedő olvasottsága, emlékezőképessége és a jelen idő teljes megragadásának, megélésének igénye tették őt feledhetetlen tanárrá. Habár nagyon sokat írt, igazí műfaja a szóbeliség volt. Közvetlenül szerette volna átadni, felmutatni az irodalmi élményt, aminek a formája számára végső soron nem a tudás volt. Az irodalmi élmény számára az élet törekénységének, nevetséges hétköznapiságának, foszló, málló és mégis múlhatatlan misztériumának, kimeríthetetlen nagyszerűségének érzékelése volt a nyelvben. Nem véletlen, hogy amikor egyik utolsó nyilvános előadásában a szavak csonkolásáról, a depoetizálásnak erről a durván a nyelvi anyagba metsző eljárásáról beszélt, mint valamiféle orvosi beavatkozásról, azt szemléltette a rá jellemző előzékenységgel, hogy a nagy költészetben a lefelé stilizálást mindig a felemelkedés rejtőzködő vágya élteti. Az irodalomban a felfelé vezető út lefelé indul. A komolyhoz, a tragikushoz csak humorral felvértezve lehet eljutni. Ennek a belső tudása csupán az utolsó években, az utolsó hetekben halványult el benne, amikor kedélyét egyre inkább olyan sötétségek szállták meg,

amelyeket már nem ellenpontoszhatott semmiféle derű.

Tarján Tamás olyan időkben került a Tanszékre, amelyek nem kedveztek az olyan elfogulatlan, minden hősi póz nélkül is a saját mércéjük szerint élő személyiségeknek, mint amilyen ő volt. Ő mindvégig képes volt megőrizni teljes elkötelezettségét a tanítás, a barátok és a hallgatók iránt, ugyanakkor független maradt az akadémiai és az egyetemi világ hierarchijától. Sokat állt színpadon, pódiumon, katedrán, de belső világát csak kevesek előtt tárta föl. Rengeteg befejezetlen beszélgetés maradt utána, halála ezért különösen fáj.

Búcsúzni így most még nem tudunk Tőle. Tandori Dezső Körjáró ballada című versének utolsó soraival gondolunk rá, melyeket sokat idézett jellegzetes gesztusaival kísérvé. Ezekbe a sorokba most már ő is beköltözött velünk maradván, eltűnőben. Nehéz e sorokat nem az ő hangján, az ő hangsúlyaival hallanunk:

*Ajánlom balladám a körnek,
mely a napot viszi az égen,
mely ha néha kissé legörbed,
csak meg is tágul észrevétlen:
Nagy Közönsége, mi vagyunk,
mondhat-e ennél bárki többet?
Míg tudunk, lemaradozunk.*

(Bölcsészettudományi Kar
09.28 honlapról)

